

Ο ΑΙΩΝΙΟΣ ΕΛΛΗΝ ΣΤΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΑΙΩΝΑ

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΘΑΥΣΣΕΥΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΑΘΛΟΣ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗ

2 ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ

ΤΟΥ ΔΙΑΚΕΚΡΙΜΕΝΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΛΟΓΟΤΕΧΝΟΥ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΟΥ κ. ΜΑΡΣΕΛ ΜΠΡΙΟΝ

«Ο άγιος Έλληνας και Τούρκων έν είναι, για τον Καζαντζάκη, παρά μια από τις βψεις της αιώνας έμπολέμου καταστάσεως, μέσα στην όποια ζή κάθε άνθρωπος. Οι έχθρες, τή μήση και η έλλειψις κατανοήσεως ύπάρχουν στον αυτό βαθμό μεταξύ των ίδιων των Έλλήνων όσον και μεταξύ αυτών και των «κατακτητών» των. Οι συγκρούσεις συμφερόντων που τίνιγουν την ψυχή είναι, για πολλούς άνθρωπους, πρωταρχικές και ρίχνουν τον βαρύτερο όγκο των πάνω σ' αυτό που ό "Ίψεν άνόμαζε διεκδικήσεις του Ίδανικού, "Έτσι και η ένότης έν έχει άποκατασταθί μέσα στο ίδιο τó ότομο τó όποιον κατατρώεται από αντίφατικά μεταξύ των πάθι" Έτσι και ό Κρητικός λός έν άποκαθιστά πάντα τήν βαθύτερη του ένότητα όταν έπέρχεται η ώρα της έξεγέρσεως. Τó κύριο πρόβλημα τó όποιον ό Καζαντζάκης έκθέτει σε όλα τά μυθιστορήματά του είναι τó πρόβλημα τού άναγκάσματος τού ήρωισμού—του ήρωισμού, δηλαδή, που είναι άσπαρατίζ για να άποκτήσει η ζωή τόν σφυγμό, τήν σημασία και τήν άξια της. Γι' αυτό και η έξεγέρσις άποτελεί τó αυσιαστικό θέμα του «Χριστού ξανασταυρώνεται», του «Καπετάν Μιχάλη» και του «Φτωχούλη του Θεού», μία και οι πράξεις ρίξεως τās όποιās ό Άγιος Φρασκίτσος έπραγματοποίησε κατά τά πρώτα στάδια της πορείας του προς τήν άγιοσύνη ήσαν έξεγέρσεις.

Η άνάγκη να σκοτώσαμε τόν παλαιόν άνθρωπο για να φάσσουμε με πλήρη άγνότητα και φόβ, στον καινούργιο κόσμο είναι έπίσης ένα από τά κύρια θέματα των μυθιστορημάτων του καθώς και δύο τραγουδιών του που έχουν μεταφρασθί στα Γαλλικά, τού «Θησέα» και της «Μελισσάς». Όσο για τó πρωταρχικό σημασίας έργο του, τήν «Άσκητική»—η άγνοια του όποιο καταδικάζει τόν άναγνώστη σε μία άτελεστάτη γνώσι του Καζαντζάκη—άνθρώπου, φαίνεται, έπίσης, σαν τó «ημερολόγιο καταστρώματος» ενός Όδυσσέα ό όποιός, αντί να περιπλανάται μόνον στα νερά του Αιγαίου, έξορμιά και για τούς θαυμάτους ώκεανούς της πνευματικής ζωής και της μεταφυσικής.

Σ' όσους άναγνώστας πρόκειται να πλησιάσουν τó έργο αυτό—τό άκόμη τόσο «έμπιστευτικό»—του μεγάλου Κρητικού συγγραφέως, θα υπενθυμίσω ότι ό ίδιος ό κ. Μερλιέ έχει ύποδειξει τέσσερα κείμενα των όποιων η άνάγνωσις πρέπει να προηγηθί της «Άσκητικής» γιατί νομίζει ότι άποτελούν ένα είδος μυθεύσεσ στο έργο αυτό. Τά ένα από τά κείμενα αυτά είναι ένα άρθρο δημοσιευμένο στον Έλληνικό περιοδικό «Νέα Έστια» και τó όποιον άφορά τó Κρητικό δράμα του κόσμου. Η μελέτη αυτή είναι πρωταρχική για τήν κατανοησι του ίδιου, δεθείας, του Καζαντζάκη, αλλά έπίσης—καθώς ξεπερνά τήν άτομικότητα του συγγραφέως—και της ίδιας της Κρήτης. Γι' αυτό, οι Ιστορικοί και οι Ιστορικοί της τέχνης θα ώφεληθούν από τήν άνάγνωσι του τόσον, όσον και οι φιλόσοφοι.

Συγγραφέας παγκόσμιος με τήν έννοια ότι τά προβλήματα τά όποια πραγματεύεται είναι προβλήματα γενικάτα ανθρώπινα, ό συγγραφέας τού «Αλέξη Ζορμπά» είναι ό πιο χαρακτηριστικός εκπρόσωπος του ηρωιστικού αυτού πληθυσμού και οι έσώτερης ρίξεσ τού έργου του θγαίνον κατ' εθθειαν από τó Κρητικό ύπέδαφος. Ό ίδιος άναγνωρίζει ότι τó κεντρικό δράμα που δίνει τόν μύθο του στην ζωή και στο έργο του έν ελιν ως προέλευσι ούτε τις έπιστημονικές γνώσεις ούτε τις μεταφυσικές όνειροπολήσεις αλλά τά βάθη της ζωής του. Η ματιά του διακρίνει αυτό που ό ίδιος άποκαλεί τήν «Κρητική ματιά»—που ρίχνεται πάνω στο πράγματα, στους ανθρώπους, στους θεούς, θέλω να πώ: στα προβλήματα των σχέσεων τού ανθρώπινου με τó θείο—η όποια ένένητε την μινωική Κρήτη στην λατρεία του ταύρου και της όποιας τόσα παραδείγματα μάς έχουν προσκομίσει τά γλυπτά και τά άλλα έργα τέχνης της Κνωσού.

Αυτές οι παραστάσεις των αρχαϊκών παλατιών και του λαβυρινθου του Διπλού Πελέκως, άποδεικνύουν έμπρακτα ότι η λατρεία του ταύρου, παρ' όλον ότι άποτελούσε ένα από τά εσώτερα στοιχεία της μινωικής τελετουργικής, άποκτούσε έν τούτοις μία ένδιαύσαν όψιν χάρις στο γεγυγός ότι οι έρεσι και οι έρεσι έπαιξαν με τόν ταύρο. Αυτό τó στοιχείο παιχνιδιού αντίτιθεται στην λατρεία του Μίθρα στην όποια έξυπακούετó η θυσία του ταύρου τόν όποιο, όπως γράφει ό Καζαντζάκης, έσκότωναν από άγάπη για να ένωθουν μαζί του διά της κοινωνίας. Έτσι, στην τραγωδία τού «Θησέα», μάς παριστά τόν Άθναίο ήρωα να ένώνεται με τόν Μινώταυρο και όχι να τόν σκοτώνει, όπως άφηγείται ό αρχαίος μύθος.

Τό παιχνίδι των Ιερών και των Ιερειών με τόν ταύρο—άδιάφορο έν άπρόκειτο για θεό ή για τήν εικόνα τού θεού—άνηγετο στην άκροβασία. Τους βλέπουμε να πηδούν άνάμεσα στα κέρατα τού γιγαντιαίου ζώου ή να καθαλακτεύουν τó σβέρκο του και φαίνεται ότι τó «παιχνίδι» αυτό εχε προορισμό όχι μόνον συμβολικό, αλλά, ταυτοχρόνως, και πρακτικό. Ηταν γυμναστική και λειτουργία μαζί. Η φυσική και άμεση αυτή έπαφή με τόν ταύρο, παρατηρεί ό Καζαντζάκης, συντηρούσε τήν σβελάδα και τήν χάρι του σώματος, τήν άκρίβεια των κινήσεων, έπέβαλλε τήν πειθαρχία στην θέλησι και της έβινε τó δύσκολο να άποκτηθί αλλά και μεγάλόψυχο έκείνο θάρρος που έχρειάζετο διά να άντιμετωπίσει, χωρίς πανικό, τόν σκοτεινό και παντοδύναμο Ταύρο—Τιτάνα.

Άς προσέξουμε τó κείμενο αυτό γιατί είναι ένδεικτικό ώρισμένων έψεων των μυθιστορημάτων του Κα-

ζαντζάκη, «Ό Χριστός ξανασταυρώνεται» και ό «Καπετάν Μιχάλης»: Τό Τό μένος της μάχης άποκτά μερικες φορές τήν ύψη ενός είδους τελετουργίας. Η ύψη αυτή μάς φέρνει κοντά στην Ίρλανδία και τις παλιές Ίρλανδικές έποποιείες, όπου οι μάχες είναι γεμάτες μίαν ίλαρη έξαρση—όσο τραγική και έν είναι η κατάληξις των. «Χαρούμενες, λέγουν, ήσαν όλες των οι μάχες και θλιβερά όλα των τά τραγούδια». Για τόν φιλοπαλεμο Κρητικό, η μάχη έχει τó προνόμιο ότι άνωώνει στην ύψηλότερη του έντασι τόν «άνθρώπινο τόνο» κι' ότι τού έπιτρέπει να διακόψη τήν μονότονη κοινοτοπία της καθημερινής ζωής. Οι Κρητικοί του Καζαντζάκη έν βρίσκουν τόν έαυτό τους παρά τήν στιγμή που τους έμψυχώνει ό κίνδυνος και όπου μοιάζει σαν να πολλαπλασιάζονται μέσα στην προσπάθεια τού άγανος. Όσο ό Όδυσσέας να μην είχε περιπλανηθί τόσο πολύ στις θάλασσες πριν φθάσει στην Ίθάκη, έν έν φανταζόταν με κάποια άνησυχία τήν ειρήνη της έστίας ύστερα από τόν ένθουσιασμό τού Τρωικού πολέμου.

Για τούς Κρητικούς της Μινωικής έποχής ήταν άνάγκη ν' άναμετρηθουν με τόν Ταύρο και να συναγωνισθουν μαζί του στα έπικίνδυνα αυτά παιχνίδια, όπου η δύναμις είχε τήν ίδια σημασία με τήν εδλυγισία. Οι ήρωες όμως των μυθιστορημάτων του Καζαντζάκη νιώθουν τήν ίδια ήδονή με τήν προσπάθεια και τόν κίνδυνο. Άλλά τó πράγμα γίνεται σοβαρότερο όταν ό ήρωας, είτε Όδυσσέας, είτε μυθιστοριογράφος, είτε φιλόσοφος είναι, τα παίξει όλα για όλα—δηλαδή τήν ζωή του σώματός του και τήν ζωή της ψυχής του—για να έλθη άντιμέτωπος τού φοβερού προβλήματος των σχέσεων τού ανθρώπου με τόν Θεό. Οι σχέσεις αυτές άποτελούν τó θέμα της «Άσκητικής» και έν πρόκειται πιά για μία μυθιστορηματική κατασκευή όπως στον «Καπετάν Μιχάλη» ούτε για έναν μύθο σαν τόν

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΛΟΒΑΚΙΑΝ
ΠΑΡΕΤΗΡΗΘΗΣΑΝ ΝΕΑΙ ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ
ΤΟΥ ΝΕΥΡΙΚΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ
ΜΕΤΑΔΙΔΩΝΤΑΙ ΔΙΑ ΤΩΝ ΚΩΝΩΠΩΝ
ΔΙΕΞΑΓΟΝΤΑΙ
ΕΙΔΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

ΠΡΑΓΑ, 17 Νοεμβρίου. Γαλλικόν Πρακτορείον.—Νέου τύπου σοβαράι άσθενείαι του νευρικού συστήματος σημειώθησαν εις τήν ανατολικήν Σλοβακίαν, εκ των έρευνών δε αι όποιαι διεξήχθησαν μέχρι σήμερον διέπιστώθη ότι αι άσθενείαι αύται έφείλονται εις πέντε άγνώστους μέχρι τούδε ίους μεταδιδόμενους διά των κωνώνων. Κατόπι των άνωτέρων, η «Ακαδημία Έπιστημών της Τεχνοσλοβακίας άπεφάσισε τήν διεξαγωγήν έρευνών με συνεργασίαν ειδικών έπιδημιολόγων, παρσιτολόγων, άκόμη δε και άρνιθολόγων.

Η ΑΝΩΤΑΤΗ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

άνακοινού

ότι οι περατώσαντες τās σπουδās τού Γ' έτους μέχρι και τού 'Ακαδημαϊκού έτους 1957/58 και μη τυχόντες πτυχίου της Α.Σ.Β.Σ. δέον, προκειμένου να τύχωσι πτυχίου της Άνωτάτης Βιομηχανικής Σχολής, να έγγραφώσιν εις έν τών Κέντρων Ειδικής Έκπαιδεύσεως (Στατιστικής, Κοινωνικών Σπουδών, Τουρισμού, Ναυτιλιακής Έκπαιδεύσεως, Οργανώσεως και Διοικήσεως) και να υποτάσωσι μετά ταύτα τήν νενομισμένην εξέτασιν επί πτυχίω εις τά δι' έκάστον Κέντρον όρισθησόμενα μαθήματα.

Ό Κοσμήτωρ
ΣΤΡ. Κ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΥ

Κάπτες Νάυτων	15
Νητών	20
Έστρα	25
Άμερικίς	30
Περιπάτων	10

ΣΤΡΑΤΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

«Θησέα», αλλά για τήν πίο σοβαρή, για τήν όριστική έκλογή. Με τή διάθεσι ό Καζαντζάκης πλησιάζει αυτόν τόν άάωτο Ταύρο; Άς ξαναδιαβάσουμε τó εισαγωγικό κείμενο τó όποιο, καθώς μάς λέγει πολύ όρθά ό κ. Μερλιέ, άποτελεί τó κλειδί της πνευματικής εξέλιξεως τού συγγραφέως:

«Κάποτε, μήνες είχα ζήσει στο "Άγιον Όρος", πολεμώντας με σκληρότητα και πειθαρχία να τελεήσω μέσα μου τó πρόσωπο τού "Άγνώστου. Τis πρώτες μέρες, σκυμμένος στο κατώφλι μου, σχεδίαζα τήν "Άσκητική" μου. Με αριθμούς, με λογική συνάρτηση, με γεωμετρικήν παραφροσύνη, Έστρωνα τή μέθοδό μου.

Μοίραζα τόν έαυτό μου σε δύο στρατόπεδα: τó έπάνω και τó κάτω, τó φωτεινό και τó σκοτεινό, τήν ψυχή και τó σώμα. Και κήρυχνα τόν πόλεμο άνάμεσά τους. Έλεγα: Θά δαμάσω όσο μωρό τις έπιθυμίες της σάρκας. Θέλει να κοιμηθί; Θ' άγρυπνήσω. Θέλει να φάει; Θά νηστεύω. Θέλει ν' άναπαφτεί; Θά σηκώνωμαι και θ' άνεβαίλω στο βουνό. Κρούνε; Θά γυμνώνομαι και θά περπατώ στο χιόνι.

Κι' άγάλια σημάδευα άνωτέρους έθλους. "Άμα νικήσω τή σάρκα, θα στραφώ στην ψυχή και θα τή μοιράσω κι' αυτή σε δύο στρατόπεδα. κατώτερο και άνωτερο, ανθρώπινο και θεϊκό. Θά πολεμήσω τις βρονιασμένες, άναγνωρισμένες άρετές—τή δικαιοσύνη και τήν τρυφερότητα, τή φιλία, τήν ύπομονη και τó σεβας.

Και πάλι, σαν και δεύτερη φορά νικήσω, σημάδευα μέσα μου νέο μελισσό: Κάτω η έλπίδα, ό σεσνός έχθρος και πάνω, ψηλά, η φλόγα τού Θεου που θα με τρώει μέσα σε βωδύ σκοτάδι, δίχως άμοιβή.

Πατέ δε θα μπορέσω να εξιστορήσω τó μαρτύριό μου. Τó σώμα μου είχε καταντήσει σαν τού Προδρόμου, μά ό νους μου περιγελοούσε και φώναζε:

— "Α! η θρησκεία που δίνει θεβαιότητα, η Άγία Τρόπεζα που τεκίζει! Μέσα σου ξεσπά άλλος Θεός, χωρίς θεβαιότητα σκοτεινός, πολεμικός, όλος εδθύνη!

Έφυγα, πέρασαν χρόνια. Μεγάλες τικρες και μεγάλες χαρές στη ζωή μου. Και τώρα, περνώντας τήν έρημο, είδα τó φοβερό πρόσωπο που ζητούσα.

Βρισκόμαστε σ' ένα νησί. Όλα τούτα που δημιουργήσαμε με τις αισθήσεις μας και συλλογίζομαστε με τó νου μας, είναι ένα μικρό νησί καμωμένο από ανθρώπινο μωλό και κρέας, μέσα σ' ένα άπεραντο, ατείρο, κατασκότεινο ώκεανό. Άι! όπου κι' έν κινήσαμε, στην έκκρα βρισκόμαστε πάντα στην άβυσσο. Κλαίμε, φωνάζομε, βλαστημούμε, γυρίζομε πίσω, ξαναπαίρνομε καινούσιο δρόμο. Λέμε: τούτος πιά ό δρόμος έν έν έχει τελειώμο. Μά πάντα στην άκρα βρισκομε τήν άβυσσο.

Ποιά είναι τó χρέος μας; Νά στεκόμαστε μπροστά στην άβυσσο κι' άξιοτητάμε. Νά μη φωνάζομε, μήτε να γελούμε, για να κρύψομε τόν φόβο μας. Μήτε να σαφλιζομε τά μάτια. "Ήσυχα, σιωπηλά, να μάθομε να κυττάζομε τó βάραθρο χωρίς έλπίδα και φόβο».

Τό κείμενο αυτό έχει τήν άγρια θέρη—μέσα στην όποια αντιπαλίσουν η έλπίδα κι' η άπελπισία—τήν όποια βρίσκουμε τόσο συχνά στο ημερολόγιο τού Κιερκεγκοαρντ: Είναι η κραυγή τού ταξιδιώτη που χάθηκε μέσα στην έσωτερική του έρημο: Μετά τήν έμπειρία τού Άγιου Όρους, να τώρα η φοβερή έμπειρία τού όρους Σινά με τις πέτρες και τις ήλιακές του φωτιες, όπου καιονται η σκέψις και η θέλησις. Ό Καζαντζάκης έξήλαθε από τις φλόγες αυτές πίο άγνός και πίο δυνατός. Θά έλεγε καιεσι ότι η ίδια η σάρκα του είχε διατηρήσει τά σημάδια της πωρής που είχε διασχίσει. Στά 72 του χρονια έβρινε ό καμένος έκείνος άνδρας, που έμοιαζε με κορμό δένδρου τόν όποιον άγγιζε η φωτιά. Είχε πεθάνει τόσες φορές άπ' αυτούς τούς άπνευματικούς θανάτους—μες στους όποιους δλοκληρώνεται επί τέλους η ζωή σου—ώστε λίγους μόνον μήνες πριν από τόν γήινο, τόν όριστικό, τó σωματικό του θάνατο, καθώς έλεγε ό Άγιος Φραγκίσκος, φαίνοτο ήδη σαν ένας άνδρας που είχε περσίσει άμέτρητες σκοτεινές νύκτες, τις όποιες όσοι έν έχουν διαβάσει παρ' τά μυθιστορήματά του, έν θα μπορέσουν να γνωρίσουν.

Ό άνθρωπος και συγγραφέας Καζαντζάκης ήταν αφάνταστα πίο πολύπλοκος παρ' ότι τόν ύπαιτύθηκε η Ευρωπαϊκή κριτική η όποια, παρ' όλα αυτά, προσέφερε στα βιβλία του μία τόσο μεγάλη και δίκαιη έπιτυχία. Ό κινηματογράφος τόν έκλαίκευσε χωρίς τίποτε να έξηγησθί. Τό μυθιστορημα τού «Ό Χριστός ξανασταυρώνεται» όταν έγυρισθη και έγινε η ταινία «Έκείνος που πρόκειται να πεθάνει», έν άπέκτησε—και κάθε άλλο παρ' ένεφάνισε πίο έντονα—τίν μυστικιστική τού άρετή. Ό άληθινός Νίκος Καζαντζάκης παραμένει για τούς άναγνώστες, άκούχη και για τούς φίλους του, πολύ κρυφός. Όσο γιατί τó μήνυμά του έξεδηλώθη σ' αυτή τήν μεγάλη ποικιλία βιβλίων τó καθένα των όποιων έχει τόν προσωπικό του τόνο και μία πρωτότυπη άποκάλυψι να κάνει. Ό Όδυσσέας του, που έν μεταφράσθηκε Γαλλικά, οι δώδεκα τραγωδιες του από τις όποιες μένω δύο έχουν μεταφρασθί στη γλώσσα μας, τά μεγάλα μυθιστορηματά του που έχουν τή μωροδιά των άγριων φυτών των Κρητικών βουνοπλαγιών, συναπαρτί-

γρέκα

ξίδια του. "Ενα τέτοιο ταξίδι του Μπαπερτουί στην μακρινή Λαπωνία έπρόκειτο να έχη τόν αντίκτυπο του

ζουν ένα μνημειώδες έργο. Και δεν όμιλώ για τις ταξιδιωτικές του έπι-τώσεις και για τα έργα του δοκιμιογράφου και του φιλοσόφου. Σ' ό-λα αυτά ρέει, με μία όρημη πολύ σπά-νια σήμερα, μία λατρεία της ζωής μες στην έποια καιόνται όλες οι έμ-πειρίες—είτε τραγικές είτε χοροόμ-νες είναι.

Στό πρόσωπο του 'Αλέξη Ζορμπά, ό όποιος είναι όλος ένδοτικο και, με τόν τρόπο αυτό, συνδυάζει μία πα-νάρχαη σοφία με την άφελεια ενός παιδιού, μπορούμε να βρούμε μερικά χαρακτηριστικά του μυθιστοριογρά-φου. Και στη σύγχρονη λογοτεχνική ιστορία, ό Κρητικός αυτός θα παρα-μείνη σαν ένας από τους πιο όλο-ζώντανους και καλοφτιαγμένους «τύ-πους» της παγκόσμιας λογοτεχνίας.

"Όταν μιλούμε για τόν Νίκο Κα-ζαντζάκη μπορούμε ν' άναφερθούμε σ' ένα ν έ ο ν. "Ο δ υ σ σ έ α που έι-ναι μαζί και αιώνιος γιατί άποτελεί μία αντίπροσωπευτική φυσιογνωμία της παγκόσμιας μοίρας τών ανθρώ-πων. "Η σγέσις του ανθρώπου με τόν Θεό είναι, κατά την «'Ασκητική», ή πράξις. «'Η πράξις, λέγει, είναι ή πλατύτερη θύρα της λύτρωσης. Αυτή μονάχα μπορεί να δώσει άπόκριση στα έρωτήματα της καρδιάς». "Ο "Όδυσσείας δεν θα είχε μιλήσει διο-φορετικά άν κανείς τόν είχε έρωτήσει για την φιλοσοφία της ζωής του. "Ε-ται ή ζωή και τό έργο του Καζαντζά-κη μπορούν να εκφραστούν μ' ένα μόνο λόγο: «Και στό μικρό, τό χω-ματένιο στήθος μας, ένας μονάχα ά-γωνίζεται και κινυνεύει, τό Σύμ-παντα».

MARCEL BRION

Τά τρυφερόδια του θορείου πό-λου βολευθήκανε, όπως—όπως, χάρη στη γενναιοδωρία του Βολταίρου. "Η μία άδελφή μπήκε σέ μοναστήρι. Την όλλη την παντρεύεμαι, άλλα έκείνη εύρηκε, φαίνεται, άνεπαρκή για τό ταμπαραμένο της τόν ένα σύζυγο και άφιερώθηκε στην πάνδημη "Αφρο-δίτη.

ΑΥΡΙΟΝ: "Η συνέχεια.

ΔΗΜΟΣ ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ

"Ο Δήμαρχος Παλαιού Φαλήρου δι-κράττει ότι: Την είκοστή έκτην (20) Νοεμβρίου 1958 ήμεσαν Τετάρτην και όπó 11—12 π.μ. ώρας, εν τό Δμο-τικό Καταστήματι και ένώπιον της Δη-μαρχικής "Επιτροπής ένεργηθήσονται οι κάτωθι έπαναληπτικά πλειοδοτικά προ-φορικά δημοπρασία δια την ένοικί-σιν τελών οικονομικού έτους 1959.

1) Διά την ένοικίσιν τελών εκδι-δομένων λογαριασμών υπό τών Ξενοδο-χείων κ.λ.π. με πρώτη προσφοράν δρα-κίων 180.000.

2) Διά την ένοικίσιν τελών διαμο-νής παρεπιδημούντων με πρώτη προ-σφοράν δρακμών 18.000.

"Εγγυήσις 10% επί της προσφοράς και όξιοχρεος έγγυητής.

Πληροφορία εις τά Γραφεία του Δή-μου.

"Εν Παλαιώ Φαλήρω τη 17 Νοεμβρίου 1958

"Ο Δήμαρχος
Ι. ΛΑΓΓΑΣ

ΑΠΩΛΕΙΑ

"Απώλεσθη εύων όκούων εις τό όνομα ΡΟ-Υ", εις Παλ. Ψυχικών χαρακτηριστι-κό μικρόσωμον, τρίχωμα μικρόν φαϊό-τινον, ένδοδυμένον με μάλλιον πουλο-δά. "Ο εύρων παρακαλώ όπως ειδοποι-ήσ η τηλεφωνήσθι 673.131 και άμει-φώσται.

ΚΑΛΥΜΝΟΝ ΚΩ, ΡΟΔΟΝ.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 22 Νοεμβρίου, 6 μ.μ., δια ΧΙΟΝ, ΜΥΤΙΛΗ-ΝΗΝ, ΚΑΣΤΡΟΝ (Λήμνου).

Πρακτορείον 'Ακτή Ποσειδών-ος. Τηλ. 470.500 — 475.033
Διεύθυνσις Τηλ. 470.895 ως και εις άπαντα τά Γραφεία Τα-ξιδίων 'Αθηνών—Πειραιώς.

ΠΛΟΙΑ ΑΡΓΟΣΑΡΩΝΙΚΟΥ

ΤΡΙΤΗΝ

8 π.μ. ΝΕΡΑΪ'ΔΑ Αίγινα, Μέθα-να, Πόρον, "Υδραν, 'Ερμιόνην, Σπέτσας, Λαυινίδιον.

2 μ.μ. ΑΙΓΙΝΑ Αίγινα, Μέθανα, Πόρον.

ΤΕΤΑΡΤΗΝ

Πρωϊόν ΑΝΕΚΤΕΛΕΣΤΟΝ.

2 μ.μ. ΑΙΓΙΝΑ Αίγινα, Μέθανα, Πόρον.

ΤΗΛ. 43.109 — 40.637

Α/Π ΜΥΡΤΙΔΙΩΤΙΣΣΑ

"Εκάστην ΤΡΙΤΗΝ 6.30 π.μ. δια ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΑΝ, ΝΕΑΠΟΛΙΝ, ΑΓ. ΠΕΛΑΓΙΑΝ, ΣΟΛΟΤΕΡΙ, ΑΓ. ΚΥ-ΠΡΙΑΝΟΝ, ΠΟΡΤΟΚΑΓΙΟ.

"Εκάστην ΠΕΜΠΤΗΝ 2 μ.μ. δια ΣΥΡΟΝ, ΠΑΡΟΝ, ΝΑΞΟΝ, ΙΟΝ, ΟΙΑΝ, ΘΗΡΑΝ.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 2 μ.μ. δια ΣΥΡΟΝ, ΤΗΝΟΝ, ΜΥΚΟΝΟΝ, ΑΓ. ΚΗΡΥ-ΚΟΝ, ΚΑΡΑΘΒΑΣΙ, ΒΑΘΥ.

Πληροφορία: Τηλέφ. 43.860, 42. 298 και εις άπαντα τά Γραφεία Τα-ξιδίων.